

HAT KIVÁLASZTOTT. DE CSAK ÖT ÉLI TÚL.

THE
ATLAS
az atlas-hatos
SIX

TikTok-
szenzáció!

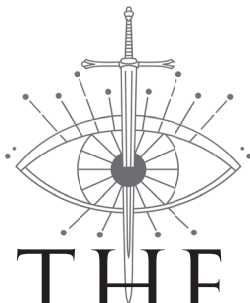
„Ez a könyv részben krimi, részben rejtély,
és teljes egészében egy csoda.”

– *Holly Black, bestsellerszerző*

fine
selection

OLIVIE BLAKE

OLIVIE BLAKE

THE
ATLAS
az atlas-hatos
SIX

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

· KEZDET ·

OLY SOKSZOR EMLEGETTÉK MÁR AZ IDŐK SORÁN a Ptolemaiosz alapította alexandriai könyvtárat, hogy mostanra talán elcsé-
peltnek hat. Végtelenül lenyűgöző téma, vagy azért, mert a tudásnak, amelyet ott őrizhettek, csakis a képzelet szabhat gátat, vagy pedig azért, mert az emberiség közösen tud csak igazán vágyakozni valami után. Általánosságban elmondható, hogy a tiltott dolgokat mindenki szereti, és a tudás legtöbbször annak számít, az elveszett tudás pedig még inkább. De akár elcsépett, akár nem, mindenki vágyik valamire az alexandriai könyvtár kapcsán, és a mi fajtánkat bizony igen csak vonzza a távolba vesző ismeretlen.

Úgy tartják, a pusztulása előtt több mint négyszázezer tekerecs volt a könyvtárban történelmi, matematikai, természettudományi, mérnöki tanokról, sőt, mágiáról is. Sokan hibásan azt feltételezik, hogy az idő előrehaladtával minden felfelé ível, szépen növekszik és fejlődik, ám a történelmet a győztesek írják, és az így született narratíva gyakran torzítja a képet. A valóságban az idő, ahogyan azt mi érzékeljük, hullámzó, inkább körkörös, mintsem egyenes. A társadalmi tendenciák és a stigmák változnak, és a tudás nem mindig előre felé halad. Ez a mágiára is igaz.

Kevesen tudják, hogy az alexandriai könyvtár azért égett le, hogy saját magát mentse. Elhamvadt, hogy újraéledhessen, inkább sherlocki stratégiaként, semmint főnixmetafora értelemben. Amikor Julius Caesar hatalomra emelkedett, Alexandria ősi Gondviselői számára egyértelművé vált, hogy egy birodalom csakis olyan széken ülhet meg sikeresen,

amelynek három lába van: a hódítás, az elkeseredettség és a tudatlanság. Azzal is tisztában voltak, hogy a világot a továbbiakban is efféle önkényuralmi törekvések ostromolják majd, éppen ezért úgy vélték, ahhoz, hogy egy ilyen értékes gyűjtemény fennmaradjon, gondosan el kell rejtteni.

Valójában ez egy ősrégi módszer, meghalni és eltűnni az újrakezdés érdekében. Ez az újjászületés a mi esetünkben teljes mértékben azon múlt, képes-e a könyvtár megőrizni a saját titkát. A medeiánok – a legtanultabb, mágiával bíró emberek – hozzáférhettek a tudáshoz egészen addig, amíg magukra vállalták a könyvtár gondozásának felelősségét. A könyvtár romjain virágzásnak induló társaság tagjai éppolyan kivételes privilégiumokkal bírtak, mint amilyen súlyos felelősség nyomta a vállukat. A világ minden tudásához hozzáfértek, cserébe csak táplálniuk kellett azt, gyarapítani.

A világ növekedésnek indult, túlnyúlt Babilon, Karthágó, Konstantinápoly könyvtárain, magába foglalta az imperializmus és a birodalomépítés során odavesző iszlám és ázsiai könyvtárakat is – és ezzel együtt gazdagodott az alexandriai gyűjtemény is. Ahogy a medeiánok befolyása az úgynevezett Társasággal együtt nőttön-nőtt. Tízévenként új potenciális tagokat választottak ki, akiket egy évig képeztek, hogy kitanulják az archívum gondozásának minden csinját-bínját, és végül a könyvtárnak szentelhessék az életüket. Egy éven keresztül a Társaság minden kiválasztottja együtt élt, evett, aludt és lélegzett a gyűjteménnyel. Az év leteltével a hat jelölből ötöt taggá avattak. Még egy éven keresztül szigorúan kutatniuk kellett a saját területüket, mielőtt felajánlották nekik a lehetőséget, hogy maradjanak a Társaság kötelékében, és folytassák a munkát – vagy, ami még valószínűbb volt, új állást kínáltak nekik. Az alexandriaiakból politikai vezetők, pártfogók, vezérgazdátok és kitüntetett személyek lettek. A beavatás után annyi vagyon, hatalom, tekintély és tudás várt az alexandriaiakra, amiben a legmerészebb álmaikban sem reménykedhettek – éppen ezért a beavatás maga csak az első volt a lehetőségek végtelen tengerében.

Ezt közölte Dalton Ellery a legutóbb kiválasztott jelöltekkel, akiknek egyikét sem világosították fel korábban arról, miért vannak ott, és miért küzdenek majd. Valószínűleg azt sem értették még, hogy pusztán

a tény, miszerint Dalton Ellery ott áll a teremben, azt jelzi, ő maga is különleges képességekkel bíró medeián, olyan, akihez hasonló generációkon át nem születik majd, és aki ezt az utat választotta ahelyett, ami mellett mások döntöttek volna. Hozzájuk hasonlóan ő is maga mögött hagyta azt az embert, akivé válhatott volna, azt az életet, amelyet élhetett volna – és ezek minden valószínűség szerint igen átlagosak lettek volna a valósághoz képest. Szakmát választott volna, talán jövedelmezőt, és hozzájárul a halandó gazdasághoz, de nem lehetett volna tanúja olyasminek, aminek így, hogy elfogadta a Társaság ajánlatát, igen. Egymaga is kivételes mágiával bírhatott volna, de nem válik igazán különlegessé. Világias, küszködő, unalmas életet élt volna, ahogy végül minden ember teszi, de mivel akkor azt a döntést hozta, nem így lett. A jelentéktelen lét nyomorúságai is azon dolgok közé tartoztak, amelyek nem fenyegették azóta, hogy tíz évvel korábban elfoglalta a helyét ebben a teremben.

Dalton végignézett a jelölteken, és újfent elképzelte, milyen életet élhetett volna, hogy milyen életet élhettek volna mindannyian, ha nem kínálnak számukra ilyen... gazdagságot. Örök dicsőséget. Példátlan bölcsességet. Itt olyan titkokra deríthetnek fényt, amelyeket a világ évszázadok, évezredek óta őriz. Olyasmikre, amiket közönséges szemek sosem pillanthatnak meg, egyszerűbb elmék fel sem foghatnak.

Itt, a könyvtárban megváltozik az életük. A korábbi énjük elpusztul, ahogyan maga a könyvtár is, hogy aztán az árnyékok rejtekében újra felépülhessen, de már csak a Gondviselők láthassák, az alexandriaiak, a meg nem élt életek és a sosem taposott utak szellemei.

Dalton azt már nem mondta el, hogy kiválónak lenni nem egyszerű, ahogy azt sem tette hozzá, hogy az ilyesfajta kiváltságot nem is szokták olyanoknak felajánlani, akik nem bírnák el a súlyát. Csupán a könyvtárról mesélt, a beavatáshoz vezető útról és arról, hogy mi került karnyújtásnyi közelségre most – már ha van merszük valóban utánanyúlni és megragadni.

Ahogyan az elvárható volt, csüngtek minden szaván. Dalton mindig is ügyesen lehelte életet a dolgokba, az ötletekbe, a tárgyakra. Ez a képessége apróság volt csupán. Olyan nehezen megfogható, hogy nem is tűnt igazán mágiának, és pontosan ettől vált Dalton olyan kivételes

tudóssá. Ami azt illeti, pont ezért volt olyan tökéletes arra a feladatra, hogy a Társaságot képviselje az új alexandriaiak előtt.

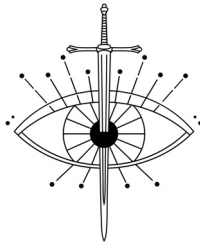
Még bele sem kezdett, már tudta, hogy mindannyian elfogadják az ajánlatot. Formalitás volt az egész. Senki sem mond nemet az Alexandriai Társaságnak. Még azok sem képesek ellenállni, akik eleinte érdektelenséget tettetnek. Foggal-körömmel küzdenek majd, hogy túléljék életük elkövetkezendő egy évét, és ha valóban olyan állhatatosak és tehetségesek, mint amilyennek a Társaság tartja őket, a többségük sikerrel is jár.

De nem mindannyian.

A TANULSÁG A KÖVETKEZŐ:

Vigyázz azzal, aki fegyvertelenül áll eléd!
Ha nem a célpontja vagy,
biztos lehetsz benne, hogy a fegyvere lesz.

I

FEGYVEREK

· LIBBY ·

ÖT ÓRÁVAL EZEELŐTT

AZ A NAP, AMIKOR LIBBY RHODES MEGISMERKEDETT Nicolás Ferrer de Varonával, megegyezett azzal a nappal, amikor rádöb-
bent, hogy a korábban egyáltalán nem használt „tébolyító” szó az egyetlen, amivel jellemezni tudja, milyen érzés a fiú mellett lenni. Azon a napon Libby véletlenül felgyújtott egy több száz éves függöny-
bélést Breckenridge professzor, a dékánasszony irodájában, így örökre összekapcsolódott az elméjében az, hogy felvételt nyert a Mágikus Tanok New York-i Egyetemére és az, hogy fellobbant benne a Nico iránti olthatatlan gyűlölet. Azóta minden egyes nap a nyugalma megőrzésére irányuló, hiábavaló küzdelemmel telt.

De téboly ide vagy oda, ez a nap teljesen másnak ígérkezett, hiszen végre az utolsó volt. Hacsak nem futnak össze véletlenül, és Libby biztos volt benne, hogy ebben az esetben mindketten ádázul figyelmen kívül hagyják majd a másikat – hiszen Manhattan óriási, és rengeteg ember igyekszik mindenáron elkerülni egymást –, örökre elválnak útjaik, és soha többé nem kell együtt dolgoznia Nico de Varonával. Már-már örömujjongásban tört ki reggel. A barátja, Ezra azt feltételezte, hogy jóval előbb bekövetkező események készítették erre: vagy az, hogy évfolyamelsőként fog lediplomázni (Nicóval közösen, de ezzel foglalkozni is teljesen felesleges lett volna), vagy az, hogy ő mondja majd az egyetemen a búcsúbeszédet. Természetesen ezek egyikét sem lehet csak úgy, egyetlen legyintéssel elintézni, de a legizgalmasabb az egész helyzetben mégiscsak az volt, hogy hamarosan új éra köszönt be.

Ez a legutolsó nap, amikor Libby Rhodes kénytelen elviselni Nico de Varona látványát, és igencsak euforikus hangulatba került a gondlattól, hogy ez bizony egy egyszerűbb, jobb, Nico-mentesebb élet hajnala.

– Rhodes! – köszöntötte Nico, amikor leült Libby mellé az emelvényen. Üveggolyóként görgette a vezetéknevét a nyelvén, majd a levegőbe szimatolt. Szokás szerint roppant szellemes volt. Akadtak olyanok, akik számára a napcsókolta gödröcské és az egyenetlen orr, ami épp csak annyira tört el, hogy elbűvölő legyen, ellensúlyozta a fiú nem túl impozáns magasságát és számtalan jellemhibáját. Libby számára azonban Nico de Varona nem volt több jó genetika és magabiztosság elejénél, utóbbiból ráadásul annyival rendelkezett, amennyit egyetlen ember sem érdemel. – Hm. Különös. Te is érzed a füstöt, Rhodes?

Milyen vicces! *Fergeteges!*

– Vigyázz a szádra, Varona! Tudod, hogy az előadóterem egy törésvonalon áll, ugye?

– Természetesen. Máskülönben nem dolgozhatnék itt a következő tanévben, nem igaz? – morfondírozott hangosan Nico. – Milyen sajnálatos, hogy nem te kaptad az ösztöndíjat.

Egyértelműen fel akarta bosszantani a megjegyzéssel, ezért Libby bölcsen úgy döntött, hogy válaszra sem méltatja, inkább végignézi a tömegben. Még sosem látta így zsúfolásig telni a termet, a rokonokkal érkező végzősök tengere felnyúlt a karzaton elhelyezett székekig, kiömlött az aulába.

Libby még ilyen messziről is kiszúrta az apja elegáns zakóját, amit vagy két évtizede vásárolt egy esküvőre, és azóta minden egyes épphogy csak vagy közepesen hivatalos eseményen viselt. Libby anyjával együtt az egyik középső sorban ült, néhány széknnyire a terem centrumától, és Libbyt egy pillanatra eltöltötte az irántuk érzett határtalan szeretet. Természetesen mondta nekik, hogy felesleges eljönniük. Vesződés az egész, meg ilyesmi. Az apja mégis eljött, a zakójával egyetemben. Az anyja még ki is rúszozta magát, és a mellettük lévő széken...

Nem ült senki. Libby pillantása épp akkor állapotodott meg rajta, amikor egy tizenéves lány magas szárú tornacipőben végigsietett a soron,

kikerülte valakinek a bottal járó nagymamáját, és polgárpukkasztóan elfintorodott. Olyan különös ellentét volt, olyan tökéletesen időzített: az ismerős, fiatalos közöny (maga a megtestesült ambivalencia pánt nélküli ruhában) és az üres szék a szülei mellett. Libby látása elhomályosult, és egy pillanatra megriadt, hogy vagy hirtelen jött vakság, vagy könnyek okozzák a zavart.

Szerencsére egyik sem. Egyébként is, ha Katherine még élne, már nem tizenhat éves lenne. Libby valahogy idősebbé vált a nővérénél, és bár a kettejük közötti korkülönbség értelmezése immár lehetetlen feladattá vált, a seb mostanra begyógyult. Már nem kellett attól félnie, hogy el fog vérezni, ha felszakítja. Inkább olyan volt, mintha a vart piszkálná.

Még mielőtt Libby mazochistán elmerülhetett volna a fájdalomban, ismét mozgás támadt a sorok mentén. Ismerős, göndör, fekete fürtök gazdája hajtott fejet bocsánatkérően, majd foglalta el az üres széket. Ezra azt az egyetlen pulóvert viselte, amit Libby nem fakított ki a héten mosás közben. Ő töltötte ki az úrt, amit Katherine-nek kellett volna. Libby szüleihez hajolt, hogy programfüzetet nyújtson át az apjának és zsebkendőt kínáljon az anyjának. Némi udvarias csevegés után felnézett az emelvényre, és felcsillant a szeme, ahogy kiszúrta Libbyt. Tátozott valamit: *Szia!*

Megkönnyebbülés vette át a Katherine hiánya keltette régi fájdalom helyét. A nővére amúgy is utálta volna ezt az egészséget, Libby ruháját, sőt, valószínűleg még a frizuráját is.

Szia! – tátogetta vissza Libby, mire Ezra magára öltötte ismerős, csibészes mosolyát. Bár folyton majszolt valamit, vékony volt, mondhatni sovány, és jóval magasabb, mint amilyennek első pillantásra tűnt. A mozgása macskára emlékeztetett, és Libbynek tetszett ez az elegancia. A csendessége. Megnyugtatta.

Az viszont már bosszantotta, hogy Nico követte a pillantását, és most kitörni készülő nevetéssel rándult meg a szája széle.

– Á, látom, Fowler is itt van.

Libby egy mennyei pillanatra teljesen megfeledkezett Nico jelenlétéről, de Ezra nevének hallatán azonnal felhúzta magát.

- Miért ne lenne itt?
- Csak csodálkozom. Gondoltam, ennél már többre vágysz, Rhodes.
Ne menj bele, ne menj bele, ne menj bele...
- Ami azt illeti, Ezrát nemrég léptették elő – felelte hűvösen.
- Középszerűből kompetenssé?
- Nem, hanem...

Libby elhallgatott, ökölbe szorította a kezét, és fejben elsámolt háromig.

- Most már projektmenedzser.
- A mindenit – válaszolta Nico szárazon –, ez aztán *lenyűgöző!*

Libby lesújtó pillantást vetett rá, mire a fiú elmosolyodott.

– Ferdén áll a nyakkendőd – jegyezte meg Libby, higgadságot kényszerítve a hangjába. Nico keze ösztönösen felfelé rebrent. – Gideon nem igazította meg, mielőtt bejöttél?

– De igen, csak... – Nico elhallgatott. Észbe kapott. Libby némán gratulált magának a sikerhez. – Nagyon vicces, Rhodes.

– Mire gondolsz?

– Hogy Gideon a dadusom, felettébb szellemes. Igazán újszerű és izgalmas.

– Mert Ezrát gúnyolni forradalmi?

– Nem az én hibám, hogy Fowler hiányosságai örökzöldnek bizonyulnak – felelte Nico.

Ha nem ültek volna szemben az egész évfolyammal, valamint jó néhány tanárral és egyetemi megbízottal, akkor Libby nem vett volna ismét nagy levegőt, hogy megőrizze a nyugalját, hanem engedett volna a képességei fűtötte vágnak.

Csak hogy sajnálatos módon elfogadhatatlan lett volna, ha felgújtja Nico de Varona alsónadrágját.

Ez az utolsó nap, emlékeztette magát. Az utolsó nap, amikor el kell viselnie Nicót.

Mondhat, amit csak akar, úgysem számít.

– Milyen lett a beszéded? – kérdezte a fiú, mire Libby a szemét forgatta.

– Majd pont veled beszélem meg!

– Miért is ne? Tudom, hogy lámpalázad van ilyenkor.

– Nincs... – Újabb nagy levegő. Sőt, a biztonság kedvéért kettő. – Nincs lámpalázam – préselte ki magából Libby, ezúttal higgadttabban –, de még ha lenne is, mégis hogyan segíthetnél a leküzdésében?

– Ó, úgy gondoltad, segíteni akarsz? – kérdezte Nico. – Elnézést, nem áll szándékomban.

– Még mindig csalódott vagy, hogy nem téged választottak a megtartására?

– Ugyan, kérlek! – Nico halk, gúnyos hangot hallatott. – Mindketten tudjuk, hogy mindenki időpocsékolásnak érezte volna olyan ostobaságokra szavazni, mint hogy ki mondja el a búcsúbeszédet. Az egybegyűltek fele máris részeg – jegyezte meg.

És bár Libby tudta, hogy több igazság van a fiú szavaiban, mint amennyit hajlandó lenne elismerni, azzal is tisztában volt, hogy ez bizony fájó pont Nico számára. Hiába tettet közönyt, sosem szeretett alulmaradni, akár fontos dologról volt szó, akár nem.

Tudta, mert hasonló helyzetben ő maga is ugyanígy érzett volna.

– Valóban? – kérdezte derűsen. – Ha senkit sem érdekelt, akkor mégis hogyan nyertem én?

– Egyedül te szavaztál, Rhodes. Komolyan, mintha fel sem fognád, amit mondok...

– Rhodes! Varona! – szólt rájuk Breckenridge, elhaladva a székük mellett az emelvényen, miközben megkezdődött az ünnepély. – Képesek lennének egyetlen órára illedelmesen viselkedni?

– Professzor asszony! – vágta rá kórusban, kényszeredett mosollyal. Nico közben ismét önkéntelenül a nyakkendőjével babrált.

– Természetesen – nyugtatta meg Libby a dékánt, tudván, hogy még Nico sem lenne olyan ostoba, hogy nemet mondjon. – Minden a legnagyobb rendben.

Breckenridge felvonta a szemöldökét.

– Ezek szerint jól telt a reggel?

– Csodásan – öltötte magára Nico az egyik elbűvölő mosolyát.

Ez volt a legrémeesebb benne: Libbyn kívül mindenkiel képes volt normálisan viselkedni. Nico de Varona minden tanár szívébe beleszórt.

magát, a diákok pedig vagy olyanok akartak lenni, mint ő, vagy járni szerettek volna vele, de ha más nem, legalább a barátságát megkísérelték elnyerni.

Ha az ember nagyon messziről, rendkívül elnézően szemlélte a dolgot, akkor persze érthető volt. Nico kifejezetten, már-már igazságtalanul rokonszenves volt, és nem számít, mennyire okosnak vagy tehetségesnek mutatkozott Libby, a diákok és a tanárok mind Nicót szerették jobban. Nem számított, milyen adottsággal bír, olyan volt, akár Midász király. Könnyedén arannyá változtatott bármilyen ostobaságot. Inkább veleszületett képesség volt ez, mintsem készség, olyasmi, amit Libby, a tehetséges diák sosem tudott elsajátítani. Nico könnyed varázsát nem lehetett számokba foglalva megtanulni, nem voltak beazonosítható pontok, amelyek mentén ki lehetett ismerni a fortélyait.

Arról nem beszélve, hogy Nico riasztó magabiztossággal hitette el másokkal, hogy tudja, miről beszél, pedig határozottan nem tudta. Néha talán igen. De mindig biztosan nem.

A legrosszabb mégsem az a rengeteg dolog volt, amivel Nico nem bírt, hanem az, amire igenis szert tett, ez pedig nem más, mint az a munka, amire Libby annyira vágyott. Persze, Libby ezt sosem ismerte volna be. Nyilván az is hatalmas eredménynek számított, hogy felvételt nyert Manhattan legjobb medecián kockázatitőke-befektető cégéhez. Ő dönti majd el, melyik innovatív mágikus technológiába érdemes befektetni, választhat az elé kerülő izgalmas, óriási növekedési potenciállal és társadalmi haszonnal kecsegtető ötletek közül. Most jött el az idő arra, hogy lépjenek, a világ túlnépesedett, az erőforrásokat kikapasztották, túlhasználták, égető szükség van alternatív energiaforrásokra. Idővel akár a medecián fejlesztési struktúrát is megváltoztathatja – hiszen azzal, hogy az egyik vagy a másik startup mellett dönt, az egész világgazdaság működésére hatással lehet –, ráadásul mindezért busásan meg is fizetik majd. Mégis, Libby azt a bizonyos kutatói ösztöndíjat akarta az egyetemen, és az, természetesen, egyenesen Nicóhoz vándorolt.

Miközben Breckenridge helyet foglalt, Nico pedig eljátszotta, hogy tud normálisan viselkedni, Libby arról a boldog jövőről álmodozott, amit nem árnyékol majd be kettejük versengése. Nico négy évig

elkerülhetetlenül az élete részét képezte, olyan volt, akár egy csökevényes szerv. Az elemeket uraló, a fizikai világra hatással lévő medeiánok igen ritkák voltak, olyan nagyon ritkák, hogy a korosztályukban összesen kettő született csak. Négy hosszú, kinszenvedéssel teli évig kivétel nélkül minden egyes órára együtt kellett járniuk, és az elszántságukkal egyedül az egymás iránt érzett ellenszenvük vehette fel a versenyt.

Nico hozzászokott, hogy mindig minden úgy történik, ahogyan ő akarja, így Libby maga volt a megtesestült kellemetlenség a számára. Libby pedig a megismerkedésük pillanatától fogva önteltnek és arrogánsnak találta Nicót, és ezt rendszeresen közölte is vele. És Nico de Varona mindennél jobban utálta, ha valaki nem kedvelte meg őt azonnal. Valószínűleg ez volt élete első traumatikus élménye. Őt ismerve a pusztá gondolat, hogy egy nő nem omlik azonnal a karjába, álmatlan éjszakákat okozott számára. Libby szemszögéből azonban jóval bonyolultabb volt ez az egyenlet. Természetükből fakadóan számtalanszor megütköztek, és Nico sokkal rosszabbnak bizonyult egy átlagos seggfejnél. Utálatos sznob volt, aki arra emlékeztette Libbyt, ami neki sosem adatott meg.

Nico prominens medeián családból származott, és gyerekkora óta a fényűző, havannai palotájukban tanították (legalábbis Libby ezt feltételezte). A pittsburghi születésű Libby, akinek kertvárosi családjában nemhogy medeián, még csak boszorkánymester sem volt, egészen addig a Columbián akart továbbtanulni, amíg az NYME Breckenridge dékánasszony közreműködésével meg nem kereste. Libby az égvilágon semmit sem tudott az alapvető medeián tanokról, így a mágiaelméletet minden aspektusból hátránnyal kezdte, és kétszer olyan keményen kellett dolgoznia, mint bárki másnak, hogy aztán ezt az erőfeszítést annyival félresöpörjék, *Igen, nagyon jó, Libby... és most mi lenne, ha Nico is megpróbálná?*

Nico de Varona sosem fogja megtudni, milyen érzés ez, fogalmazódott meg Libbyben újfent az, ami már korábban számtalanszor. Nico jóképű, okos, elbűvölő, gazdag. Libby pedig... erős, igen, pont ugyanolyan erős, sőt, a példa nélküli önfegyelmének köszönhetően idővel valószínűleg még erősebbé válik, de négy éven keresztül Nico de Varona volt az etalon, akihez mágikus tanulmányai során hasonlították őt,

és úgy érezte, ez nem igazságos. Ha Nico nincs, még az is lehet, hogy könnyedén veszi az egyetemi akadályokat, sőt, akár unatkozott is volna. Nem lett volna riválisa, mindenki más elbújhatott volna mellette. Hiszen Nicót leszámítva ki az, aki a nyomába érhet?

Senki. Még soha senkivel nem találkozott, aki felérhetett volna ahhoz, amire ő és Nico a fizikai mágiában képesek. Azokat az apró földrengéseket, amelyek Nico legapróbb bosszúságára keletkeztek, egy kevésbé tehetséges medeiánnak négy órájába és gigászi erőfeszítésébe telt volna a semmiből előidézni. Libby egyetlen szikrája szintúgy elég volt ahhoz, hogy teljes ösztöndíjat kapjon az egyetemen, majd a diplomázást követően jól fizető teljes állást kínáljanak neki. Az ilyesfajta erőt hatalmas tisztelet, sőt, dicsőség övezte volna, amennyiben egyedülálló a képességük – és végre az is lesz. Így, hogy Nico már nem lesz mellette, Libby mindenki mást könnyedén felülmúl majd, anélkül, hogy közben a kiválóságot kergetve túlhajszolná magát.

Ami azt illeti, ez különös gondolat volt, különösmód magányos. De azért mindenképpen izgalmas.

Halk morajlást érzett a lába alatt, és oldalra pillantva konstata, hogy Nico a gondolataiba veszett.

– Hé! – bökte meg. – Hagyd már abba!

Nico unottan pillantott rá.

– Nem mindig én okozom az ilyesmit, Rhodes. Én sem okollak téged minden egyes erdőtüzért.

Libby a szemét forgatta.

– Képes vagyok különbséget tenni egy földrengés és egy Varona-féle hiszti között.

– Vigyázz! – figyelmeztette Nico, és a tekintete a Libby szülei mellett ülő Ezrára siklott. – Nem akarjuk, hogy Fowler észrevegye az újabb vitánkat, nem igaz? Még a végén félreértene.

Most komolyan, már megint ezzel jön!

– Ugye te is tudod, milyen gyerekes, hogy ennyire a barátom megszállottjává váltál, Varona? Méltóságodon aluli.

– Ki gondolta volna, hogy bármit is méltóságomon alulinak tartasz – felelte Nico lustán.

Breckenridge figyelmeztető pillantást lövellt feléjük a pódium túlfeléről.

– Tedd már túl rajta magadat! – motyogta Libby.

Nico és Ezra gyűlölte egymást abban a két évben, amíg mindhárman együtt jártak egyetemre – mielőtt Ezra végül lediplomázott –, de mint kiderült, ennek semmi köze nem volt Nico Libby iránt táplált ellenszenvéhez. Nicónak semmi gondja nem akadt az életben, így nem tett rá különösebben mély benyomást Ezra szívósságának komplexitása. Libby és Ezra tudta, milyen elveszíteni valakit. Ezra anyja meghalt, így a fiú kiskorában árvává és nincstelenné vált. Ezzel szemben Nico valószínűleg még a pirítósát sem égette oda soha.

– Csak emlékeztetőül mondom, hogy soha többé nem kell látnotok egymást Ezrával. Nekünk kettőnknek sem kell soha többé találkozunk – tette hozzá kissé megkésve.

– Ne dramatizáld már így túl, Rhodes!

Libby rosszállóan meredt rá, mire Nico félmosollyal az arcán oda fordította a fejét.

– Nem zörög a haraszt – mormolta.

Libbyt ismét elöntötte a gyűlölet.

– Varona, megtennéd végre, hogy...

– ...örömmel adom át a szót egyik évfolyamelsőnknek, Elizabeth Rhodesnak! – zengett az ünnepélyt levezénylő bemondó hangja.

Libby felpillantott, és rájött, hogy immár a teljes nézőközönség várakozóan őt figyeli. Ezra kissé felvonta a szemöldökét, ami azt jelentette, hogy felfigyelt az újabb civakodásukra Nicóval.

Libby mosolyt kényszerített az arcára, felállt, és menet közben bele-rúgott Nico bokájába.

– Ha egy mód van rá, ne nyúlj a hajadhoz! – motyogta Nico halkán, nyilvánvalóan azért, hogy Libby az előre megírt beszéd két teljes perce alatt egyedül a szemébe csúszással fenyegető frufrujára koncentráljon. Nico egyik kevésbé jelentős mágikus képessége: kiborítani Libbyt.

Maga a beszéd (valószínűleg) rendben zajlott, de mire a végére ért, Libby égett a vágytól, hogy ismét belerúgjon Nicóba. Végül nem tette, csak lezuttyant a székére, és emlékeztette magát, milyen csodálatos

életet fog élni úgy húsz perc múlva, amikor is végérvényesen megszabadul a fiútól.

– Gratulálók! – jegyezte meg Breckenridge fanyarul, amikor az emelvényről lefelé menet megrázta a kezüket. – Egy egész diplomaosztó ünnepély zajlott le komolyabb incidens nélkül, elképesztő!

– Igen, valóban elképesztőek vagyunk – értett egyet Nico olyan hangnemben, amit Libby biztosan pofonnal jutalmazott volna, de Breckenridge csak halkán, derűsen felnevetett, és elnézően a fejét csóválta. Végül az ellenkező irányba távozott, mint a lépcső felé igyekvő Libby és Nico.

Amint elérték a végzősök és a vendégek tömegét, Libby megtorpant, hogy valami rémes megjegyzést tegyen. Egy utolsó, letaglózó búcsúátkot akart szórni Nicóra, ami kísértetni fogja a fiút, miközben ő egyszer s mindenkorra kiséta az életéből.

Végül mégis inkább úgy döntött, hogy kezét nyújt. Felnőttként viselkedik.

Illedelmesen.

Meg ilyesmi.

– Legyen... hát, tudod... szép életed! – mondta, mire Nico gyanakodva lenézett a tenyerére.

– Ezzel búcsúzol, Rhodes? – kérdezte. Összepréselte az ajkát. – Ne már, tudsz te ennél jobbat is! Biztos vagyok benne, hogy elpróbáltad a zuhany alatt!

Te jó ég, milyen őrzítő!

– Jól van akkor. – Libby visszahúzta a kezét, és a kijárat felé fordult. – A soha viszont nem látásra, Varona!

– Máris jobb – szólt utána Nico, majd lustán összecsapta a tenyerét. – Bravó, Elizabeth...

Libby ökölbe szorított kézzel pördült vissza hozzá.

– Miért, *te* mit akartál mondani búcsúzóul?

– Miért árulnám el? – Nico vigyora kifejezetten önelégültnek bizonyult. – Inkább hagyom, hadd merengj rajta. Tudod – lépett közelebb –, hogy legyen mivel lefoglalnod magadat a Fowlerrel közös, dögunalmas életedben.

– Elviselhetetlen vagy, ugye, tudod? – csattant fel Libby. – Az óvodás csúfolódás nem túl szexi, Varona! Tíz év múlva is ugyanúgy egyedül leszel, mint most, csak Gideon lesz ott melletted, hogy kiválassza a megfelelő nyakkendő-t számodra, és hidd el, egyetlenegyszer sem fogsz eszembe jutni!

– Míg te tíz év múlva három kis Fowlerrel küszködsz majd – vágott vissza Nico –, és azon töprengsz, mégis hogy a fenébe siklott így félre a karriered, miközben a végtelenül unalmas férjed azt kérdezi, mikor lesz már kész a vacsora.

Hát tessék, már megint:

Tébolyító.

– Bár soha többé ne látnálak, Varona – füstölgött Libby halkán –, már az is túl hamar lenne...

– Elnézésüket kérem! – csendült egy férfihang mellettük, mire Nico és Libby odafordult.

– Mi az? – kérdezték kórusban, mire az illető, bárki volt is, elmosolyodott.

Sötét bőrű, magas férfi volt, borotvált feje enyhén fénylett. A negyvenes éveit taposhatta, és nemcsak a viselkedése, az öltözéke (tweedet viselt, rengeteg tweedet különös skótkockamintával) miatt is kitűnt a lassan szétszédő végzősök tömegéből.

A lehető legalkalmatlanabb pillanatban bukkant fel.

– Nicolás Ferrer de Varona és Elizabeth Rhodes? – kérdezte. – Ha megengedik, szeretnék ajánlatot tenni önöknek.

– Már van munkánk – felelte Libby türelmetlenül, mert nem volt kedve megvárni, míg Nico megfogalmazza kétségkívül szofisztikált válaszát –, és egyébként is, épp egy beszélgetés kellős közepén tartunk.

– Igen, azt én is látom – válaszolta a férfi derűsen. – De sajnos elég zsúfolt a programom, és ez a lehetőség tényleg csakis a legjobb kiáltásáért.

– És az melyikünk is egész pontosan? – kérdezte Nico. Egy pillanatra a rámeredő Libby szemébe nézett, öntelten kiélvezte a pillanatot, majd a bal karjára esernyőt akasztó férfihoz fordult. – Persze előfordulhat, hogy a legjobb...

– Mindketten azok – erősítette meg a feltételezését a férfi, mire Nico és Libby indulatosan összenézett, mintha mindketten azt gondolnák, „*hát persze*” –, de természetesen az is lehet, hogy csak az egyikük. – A férfi vállat vont, mire Libby, akit igazából nem is érdekelt ez az egész, felvonta a szemöldökét. – Hogy melyikük jár sikerrel, az önökön múlik, nem rajtam.

– Hogy melyikünk jár sikerrel? – bukott ki Libbyből, még mielőtt felfoghatta volna, hogy meg fog szólalni. – Mégis mit jelentsen ez?

– Csak öt hely van – magyarázta a férfi. – Viszont hat kiválasztott. A legjobbak a világon – tette hozzá.

– A *világon*? – visszhangozta Libby kételkedve. – Ez elég nagy túlásnak tűnik.

A férfi fejet hajtott.

– Örömmel megosztom önökkel a kiválasztás szempontjait. Közel tízmilliárd ember él a Földön jelenleg, igaz? – kérdezte, mire Libby és Nico kissé zavarodottan és gyanakodva bólintott. – Kilenc és fél milliárd, egész pontosan, és ennek csak egy része rendelkezik mágikus képességekkel. Nagyjából ötmillióan boszorkánymesterek. Közülük csupán hatszázaléknyit nevezhetünk medeián kaliberű mágusnak, akik a világ különböző pontjain található egyetemeken tanulhatnak. Közülük is csupán tíz százalék juthat be az olyan elit intézményekbe, mint amilyen ez itt – mutatott az egyetem díszszárlajaira körülöttük. – Ezeknek pedig csupán töredéke, egy százaléka vagy még annál is kevesebb az, akit a bizottságunk jelöltként egyáltalán fontolóra vesz, a nagy többségre elég egyetlen pillantást vetniük, máris kiestek. Így marad nagyjából háromszáz jelölt. Ebből a háromszáz végzősből hozzávetőlegesen tíz százalék rendelkezik a szükséges kvalitásokkal, a megfelelő szakterülettel, tanulmányi eredménnyel, jellemvonásokkal, és így tovább.

Tehát összesen harminc ember. Nico önelégülten nézett Libbyre, mintha tudta volna, hogy épp most számolta ki fejben, amit Libby egy megvető pillantással jutalmazott, jelezve, hogy tudja, ő viszont nem tette meg ugyanezt.

– Természetesen innentől válik igazán izgalmassá a történet, hiszen a valódi válogató ezután kezdődik – folytatta a férfi megfontoltan, hiszen már személyre szabott tweed öltözéke is arról árulkodott, hogy

bővelkedik időben. – Melyik diák rendelkezik a legkülönlegesebb mágiával? A legkíváncsibb elmével? A legtehetségesebb évfolyamtársaik nagyja könyvelőként, befektetőként, mágiajogászként járul majd hozzá a mágiagazdasághoz. Néhányan talán létrehozhatnak valami különlegeset. De mindössze harmincan érdemesek arra, hogy valóban kivételes tehetségként tartsák számon őket, és ebből is összesen hat előtt nyílik meg az ajtónk.

A férfi haloványan elmosolyodott.

– Az év végére természetesen már csak öten léphetnek ki rajta. De ezen ráérünk később elmélkedni.

Libby, akit letaglózta kissé a kiválasztás paraméterei, hagyta, hogy Nico szóljon meg elsőként.

– Úgy véli, négy ember jobb Rhodésnál és nálam?

– Úgy vélem, összesen hat olyan ember létezik, akik mind egyformán figyelemre méltó képességekkel rendelkeznek – javította ki a férfi, úgy ismételve a szavait, mintha ennek már magától értetődőnek kellene lennie –, és vagy megfelelnek az elvárásainknak, vagy nem.

– Tehát azt akarja, hogy mérkőzzünk meg egymással – vonta le a következtetést Libby, savanyúan Nicóra pillantva –, már megint.

– És négy másik kiválasztottal is – helyeselt a férfi, majd mindketjüknek átnyújtott egy-egy kártyát. – Atlas Blakely – mutatkozott be, miközben Libby lepillantott, hogy szemügyre vegye a névjegykártyát. ATLAS BLAKELY, GONDVISELŐ. – Ahogy azt már említettem, szeretnék ajánlatot tenni önöknek.

– Minek a Gondviselője? – kérdezte Nico, mire a férfi, Atlas, jóindulatúan rámosolygott.

– Jobb, ha mindannyiukat egyszerre avatom be – felelte. – Elnézést, de elég hosszadalmas a magyarázat, és csupán néhány óra áll majd rendelkezésükre, hogy döntést hozzanak.

Libby, aki szinte sosem cselekedett anélkül, hogy előbb jó alaposan meg ne fontolta volna a dolgot, továbbra is gyanakvó és ellenséges maradt.

– Még azt sem árulja el, hogy pontosan mit ajánl? – kérdezte. Szükségtelenül titokzatosnak érezte a férfi toborzási taktikáját. – Mégis miért egyeznénk ebbe bele?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nos, ez már nem tartozik rám, nem igaz? – vont vállat Atlas. – Ahogy az már említettem, tényleg zsúfolt a programom. – Újra a karjára akasztotta az esernyőjét, miközben az igencsak megritkult tömeg maradéka is elkezdett kifelé szállingózni a sorok mentén. – Oda kell figyelni, ha több időzónát is érint az ember. Melyikükkel számolhatok? – jártatta ide-oda a pillantását közöttük.

Libby felvonta a szemöldökét.

– Azt hittem, erről mi magunk döntünk.

– Ó, igen, persze, végső soron így van – bólintott Atlas. – Csak az alapján, hogy mennyire szeretnének már elválni egymástól, úgy sejtetem, csupán az egyikük fogja elfogadni a meghívásomat.

Libby összenézett Nicóval. Mindketten azonnal felhúzták magukat.

– Mi legyen, Rhodes? – kérdezte Nico a rá jellemző, enyhén gúnyos hanghordozással. – Elmondod neki te, hogy én vagyok a jobb, vagy rám hárul ez a feladat?

– Libs! – csendült a hátuk mögül a feljükk kocogó Ezra hangja. Amint Libby megpillantotta a fiú borzas, fekete haját, próbált nyugalmat kényszeríteni az arcára, mintha nem épp azt csinálta volna, amit Nico közelében mindig (azaz elkerülhetetlenül elvesztette a fejét). – Mehetünk? Anyukád odakint v...

– Ó, üdv, Fowler! – fordult Nico megvető mosollyal Ezra felé. – Projektmenedzser, mi?

Libby kínosan feszengett. Hát persze hogy Nico szájából ez sértés-ként hangzott. Bármilyen medeián számára nagy presztízzsel bíró pozíció lenne, de Nico de Varona nem közönséges medeián. Belőle valami nagyszerű lesz, valami... *kivételes*.

Hiszen az egész világon összesen hat hozzá fogható tehetség létezik. Az egész *világon*. És Libby az egyik.

De mégis miről van szó?

Libby pislogott, kirántotta magát a gondolatai közül, és rádöbrent, hogy Nico még mindig beszél.

– ...dologról beszélünk, Fowler. Megtennéd esetleg, hogy magunkra hagysz bennünket néhány percre?

Ezra homlokráncolva, gyanakodva pillantott Libbyre.

– Biztos vagy benne, hogy...?